

sammen, før jeg tog Afsked, og ved denne fik et hjærteligt Haandtryk og forstaaende Blik.

Paa Vejen hjemad formede mine Tanker sig omtrent saa: Hvor *uforsvarligt* det dog er at sætte flere Børn ind i Verden, end man har Udsigt til at kunne forsørge — Børn, som Forældrene modtager med et Suk. — Børn — som Kommunen ser skævt til. — Børn, der af Samfundet hilses som en Byrde, og fra deres første Tilbliven af dette bliver behandlet haardt og stedmoderligt, for siden, hvis de paa Grund af manglende Opdragelse og uudviklede moralske Begreber kommer i Konflikt med Lovene, da at putte dem i et af de store Forbryderhuse, vi har, i Stedet for Opdragelsesanstalter. Skulde Menneskene, som tænkende Væsener, virkelig være berettiget til overfor en saadan Sag at lægge den ellers lovpriste Forstand paa Hylden Hvornaar kommer dog den offentlige Mening saa vidt, at den tør vove at vedkende sig det umoralske i slige Ægteskabsforhold. Eller — tør nogen paastaa, at det er mere *moralsk* at sætte en stor Flok Børn i Verden, for hvis Fremtid man i Følge de trykkende Samfundsforhold maa ængstes og grue, end — grundet paa en *vaagen Ansvarsfølelse* at indskrænke Antallet til dem, man kan gøre vel imod?

Dernæst gled frem for mit indre Blik den blege Moder, hende, der blev opslidt ved de altfor hyppige Barnefødsler, og det kom til at staa saa grelt for mig, hvor *umenneskeligt* man tillige behandler den gifte Kvinde, idet man ødelægger hende et af de bedste Forhold — Moderforholdet — ved ogsaa at paatrykke dette *Trællemærket*. Det hedder nemlig ikke til Kvinden i Ægteskabet: Hvor mange Børn kan Du i Følge dit Helbred og din Modertrang befinde dig vel ved at skænke din Mand og Samfundet? — Men det hedder tvertimod: Du er *pligtig* at føde Børn saa længe din Mand vil have det, ofre alle dine bedste Aar, dit Helbred, ja kanske Livet, det spiller altsammen ingen Rolle, Du har at føje ham saa længe han ønsker noget af dig i den Retning. Med andre Ord: vi er slet og ret vore Mænds Kønsslaver.

Skal vi Kvinder finde os i saaledes at være en Vare, som Mændene har Lov til at bruge efter egne Lyster? Nej og atter nej, vi maa kaste dette Aag af os, vi maa kræve Frihed og lige Bestemmelsesret med Mændene i alle Forhold, ogsaa i dette; ti det er i højeste Grad *uværdigt* og *nedværdigende* at sælge sit Legeme, enten det sker for Penge eller andre Ting, enten det gælder Timer eller Livstid.

Anine Kristensen

De samlede Kvindeforeninger

vil imorgen Mandag begynde sine selskabelige Sammenkomster.

Foreningerne, som hidtil har afholdt offentlige Møder, hvortil enhver Fremmed har haft Adgang, tilsigter ved sine selskabelige Sammenkomster kun at give Medlemmerne af de forskellige Kvindeforeninger Lejlighed til at gøre hinandens Bekendtskab, og ved Dans, Oplæsning og fri Diskussion i de forskellige Sale i Rømersgade 22 at skaffe Medlemmerne en behagelig Aften.

Hver Forenings Styrelse maa derfor sørge for, at Medlemmerne møder saa talrige som muligt. — Det kvindelige Arbejderforbund, De kvindelige Herreskrædernes Fagforening, Tyndeforeningen, Kvindelig Fremskridtsforening, Kvindevalgretsforeningen og Maskinstrikkernes Fagforening — alle maa møde — der er Plads nok i de mange Lokaler rundt om til Gaard og Gade. Men man maa mærke sig, at mandlige Bekendte kan medtages, hvorimod *ingen Kvinde, som ikke er Medlem af en af ovennævnte Foreninger.*

Kvindelig Fremskridtsforening

afholdt sin Stiftelsesfest i Mandags. Forskellige vittige Hoveder havde givet deres Bidrag til at sætte Humør ved Festen.

Festudvalget, Erk. Trier og Fru N. Larsen havde saaledes forfattet en lille Avis, ikke et Kvindeblad, men et *Herreblad*, der stiklede Mændene for deres Angst for Kvin-

dernes Indtræden paa Arbejdsfeltet. Det hed heri blandt andet:

Mandens farlige Stilling.

I denne Tid trues Manden af en virkelig Fare; Kvinder samle sig for i sluttet Trop at berøve Manden alle de Rettigheder, han nu i Aartusinder har besiddet; man ser dem med kort Haar, ugenert rygende Cigaretter og tale med om Almenvellet. Bliver det saadan ved, ville de tilsidst ogsaa gøre Krigstjeneste og være Ministre.

Dette maa vi ikke finde os i, men søge at gøre Kvinderne matte. Lad os straks i Nat prøve paa at danse dem ihjel.

Ved den smukke Kotillon overraskedes de Dansende af smaa fikse Genstande, saaledes fandt Herrerne et rigeligt Udvalg af Miniatur-Støvekoste, -Stegepander, -Kasse-roller, -Skurebørster m. m. til deres Damer. Kvindelig Fremskridtsforening vil ikke tillade, at Kvinderne glemmer deres Pligter og løber fra deres Gryder og Støveklude.

I en Kantate, som blev afsunget ved Punschegildet Kl. 12, foredrog Erk. Anna Meyer paa de unge Pigers Vegne følgende Solo-Vers:

Nutidens sande unge Pige
Hun er ej længer noget Barn.
Nej, hvad saa Mændene end sige,
Er hun ej dum og uerfarn.
Ikke paa Cycle blot og Skøjter
Tager vi op det med en Mand,
Men i hvad ædelt, stort og højt er,
Kunne vi ogsaa holde Stand!

Derfor en Tak vi eder bringer,
Jer, som har Vejen vist vor Aand,
Og som har laant vor Tanke Vinger,
Til den slap ud af Ledebaand.
Jer, som det første Skridt mon vove,
Eder til hvem vi sætter Lid,
Jer vil vi sværge nu og love
At holde ud i denne Strid.

Hr. Johannes Petersen sang paa Gæsterne Vegne et morsomt og virkningsfuldt Solo-Vers, der sluttede med et kraftigt udbragt Leve for Foreningen.

3)

En Moder.

Af Fru Rosalie.

Han kan snart være her, straks vist. Ja ja, jeg maa tage mig sammen ligesaa godt først som sidst. Jeg giver ikke efter, før han har forstaaet mig helt denne ene Gang og ladet mig faa min Vilje.

Hun satte sig stille ned igen. Et Øjeblik efter kom hendes Mand ind i Stuen og hilste kort Goddag. Ret længe kunde hun imidlertid ikke forholde sig rolig.

„Gustav, se her“, han kom hen til hende, og hun pegede paa Kurven.

„Hvad skal det sige, hvis er det Barn?“

„Jeg véd det ikke, en eller anden stakkels Moder har sat det paa Trappen i denne Kurv, og jeg har fundet det. Aa, Gustav, lad mig beholde det, bad hun og tog hans Haand.

„Hvad er det for noget Snak! et fremmed Barn, lad mig en Gang for alle blive fri for den Slags Narrestreger.“

Hendes Øjne tyldtes med Taarer over hans uvenlige Ord, men hun betvang sig og sagde stille: „Om du vilde, Gustav, alt kunde blive godt imellem os endnu, giv mig blot dette Barn.“

Han vendte sig halvt om imod hende og saa paa hende, hun haabede allerede, men saa satte han sig uden at sige noget paa Sofaen. Hun gik hen til ham og lagde sit Hoved paa hans Skulder; den sidste Times Sindsbevægelse havde gjort hende træt, men hun vilde ikke opgive Kampen, før hun havde vundet Sejrr. Længe sad de stille.

„Minna“, sagde han endelig blidt, du har én stor Fejl, den nemlig, at den, du kaster din Kærlighed paa, elsker du over alle Grænser med Tilsidesættelse af alt muligt andet. Det var Tilfældet med din Moder i dit Forhold til hende som Datter, det bliver Tilfældet med dit Barn, om du faar et. Mig, det mellemste Led i Rækken, har du sprunget over. Nej ti, sig ikke

noget nu, lad mig tale ud. Du har tidt nok kaldt mig en Egoist, fordi jeg ikke ønskede Børn, men om jeg tillod dig at tage dette Barn, saa vilde det komme dertil, at du intet blev for mig, intet for dig selv, intet for nogen som helst anden end Barnet. Og det er galt, pinende galt, at sætte hele sit Liv paa et eneste Kort, grunde hele sin Tiiværelse paa noget saa skrøbeligt som et lille, spædt Barn.“

„Ja, ja, du har jo nok Ret, men ser du da ikke, Gustav, at jeg ejer kun én Tanke, kun én altoptagende Længsel, kun ét Maal i Livet, det, at faa et Barn. Jeg kan ikke leve saadan fra Dag til Dag uden noget, uden nogen Sinde at kunne naa dette Maal. Det er mig, som var det Gud selv, der gør en Ende paa min Længsel ved at sende mig denne lille Pige, saa uventet og saa besynderligt. Aa, gid jeg ejede al Verdens Veltalenhed for at kunne finde Ord, der vilde røre dit Hjerte.“

„Det har du aldrig brudt dig om før, Minna, men lige meget, lad saa ske som du vil. Barnet skal være dit, hvis ingen melder sig for at hente det. Gid det maa blive